

Sygn. akt *IC 570/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Jacek Bajak</i>
Protokolant:	Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa *K. K., D. R., M. W., P. W., S. W.*

przeciwko *Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)*

o zapłatę

I. zasądza od Skarbu Państwa – Wojewody (...) na rzecz K. K.

i D. R. kwoty po 355 171,66 zł (trzysta pięćdziesiąt pięć tysięcy sto siedemdziesiąt jeden złotych i 66/100), a na rzecz M. W., P. W., S. W. kwoty po 118 390,55 zł (sto osiemnaście tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt złotych i 55/100) wszystkie te kwoty z odsetkami ustawowymi od dnia 24 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części oddała powództwo;

III. rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania pozostawia referendarzowi sądowemu, ustalając, że powodowie wygrali spór w 74% (siedemdziesięciu czterech procentach).

Sygn. akt *IC 570/14*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 maja 2014 roku K. K., M. R., M. W., P. W. oraz S. W. domagali się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...) na rzecz powodów sumy 1 427 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, w tym na rzecz K. K. kwoty 475 666 zł, na rzecz M. R. kwoty 475 666 zł, na rzecz M. W. kwoty 158 555 zł, na rzecz S. W. kwoty 158 555 zł oraz na rzecz P. W. kwoty 158 555 zł oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego (pозew – k. 6-7).

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, z tym że kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (odpowieź na pozew – k. 117).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie są spadkobiercami N. R. – byłej właścicielki nieruchomości (...) przy ul. (...).

N. R. była właścicielką nieruchomości (...) położonej przy ul. (...), oznaczonej hipotecznie jako nr (...) Nr rej. W- (...) działka (...) b ks. W G. nr (...) jeszcze w czasach przedwojennych. Na nieruchomości posadowiony był budynek

mieszkalny, w którym znajdowało się 10 izb. W trakcie II wojny światowej budynek uległ znacznym zniszczeniom. Po wojnie w stosunku do nieruchomości zostały wykonane niezbędne naprawy, natomiast w 1950 roku został przeprowadzony gruntowny remont budynku – odnowiono klatkę schodową, naprawiono i zabezpieczono przed wilgocią (plan sytuacyjny, szkic i rzut nieruchomości z 1934 roku – koperta k. 31, pozwolenie na budowę z 1936 roku – k. 32-34, zaświadczenie z Państwowego Biura Notarialnego w W. z 23 października 1968 roku – k. 35, zaświadczenie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie XV Wydział Ksiąg Wieczystych, L.dz. nr 812/09 – k. 36)

Nieruchomość była objęta działaniem Dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy i z mocy tego dekretu własność nieruchomości przeszła na własność Skarbu Państwa. Objęcie przedmiotowej nieruchomości przez gminę W. nastąpiło w dniu 11 kwietnia 1949 roku, to jest z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 5 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego (...) W.. W dniu 10 października 1949 roku N. R. złożyła wniosek o przyznanie własności czasowej (wniosek z dnia 10 października 1949 roku – k. 30).

Decyzją z dnia 28 lutego 1962 roku Prezydium Rady Narodowej (...) W. odmówiło przyznania prawa wieczystej dzierżawy. W uzasadnieniu (...) wskazało, iż na podstawie planu zagospodarowania przestrzennego teren nieruchomości (...) przy ul. (...), przeznaczony został pod budownictwo mieszkaniowe, spółdzielcze, wielokondygnacyjne w związku z wydaną lokalizacją dla (...) Spółdzielni Mieszkaniowej „Osiedle (...)” (decyzja administracyjna (...) (...) W. z dnia 28 lutego 1962 roku – k. 40-41).

Decyzją z dnia 11 kwietnia 1962 roku powyższa decyzja została uchylona w związku z tym, że realizacja przywołanych założeń urbanistycznych nastąpić miała po 1965 roku. Ostateczną decyzją Prezydium Rady Narodowej (...) W. z dnia 14 kwietnia 1971 roku, znak sprawy (...) odmówiono ustanowienia użytkowania wieczystego. Po uprawomocnieniu się orzeczenia (...) m.st. W. posadowiony na przedmiotowym gruncie budynek mieszkalny przeszedł na własność Skarbu Państwa, a następnie został rozebrany w związku z wydaną lokalizacją pod budowę spółdzielczego wielokondygnacyjnego budownictwa mieszkaniowego dla (...) „Osiedle (...)” (decyzja administracyjna (...) (...) W. z dnia 11 kwietnia 1962 roku – k. 42, decyzja administracyjna (...) (...) W. z dnia 14 kwietnia 1971 roku – k. 43-44, pismo Urzędu (...) W. z dnia 28 stycznia 2009 roku – k. 45, plan sytuacyjny, szkic i rzut nieruchomości z 1934 roku – koperta k. 31, protokół inwentaryzacyjny – k. 37-39).

Organy administracji publicznej czterokrotnie odmawiały przyznania poprzednicze prawnej powodów przyznania jakiegokolwiek rekompensaty za wywłaszczoną nieruchomość poprzez wypłacenie odszkodowania bądź poprzez ustanowienie prawa użytkowania wieczystego na nieruchomości zastępczej (decyzja administracyjna (...) (...) W. z dnia 22 czerwca 1971 roku – k. 46-47, pismo N. R. z dnia 9 września 1975 roku – k. 48, pismo N. R. z dnia 13 lutego 1984 roku – k. 49-50, pismo Ministerstwa Administracji i Gospodarki Przestrzennej z dnia 24 lutego 1984 roku – k. 51, pismo N. R. z dnia 30 lipca 1985 roku – k. 52-53, decyzja z dnia 25 marca 1987 roku – k. 54-55, odwołanie z dnia 14 kwietnia 1987 roku – k. 56, decyzja (...) (...) W. z dnia 19 maja 1987 roku – k. 57-58, pismo N. R. z dnia 29 grudnia 2008 roku – k. 59).

N. R. zmarła w dniu 5 grudnia 2009 roku. Spadek po niej nabyli synowie – J. R. oraz M. R. po 1/3 spadku oraz wnukowie: S. W., P. W. oraz wnuczka M. W. – każde po 1/9 części spadku. Po zmarłym w J. R. spadek nabyła w całości córka zmarłego – K. K. (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia z dnia 20 lipca 2012 roku, sygn. akt VI Ns 692/12 – k. 64, akt poświadczenia dziedziczenia z dnia 30 maja 2012 roku, sporządzony przez emerytowaną notariusz K. R., zastępcę notariusz M. Ś., Rep. A nr 1262/2012 – k. 65-67).

W dniu 24 sierpnia 2015 roku zmarł powód M. R.. Spadek po nim w całości objął D. R. (akt poświadczenia dziedziczenia z dnia 1 września 2015 roku, Rep. (...)– k. 341-342).

W dniu 18 września 2012 roku powodowie wystąpili do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Rady Narodowej (...) W. z dnia 14 września 1971 roku. Decyzją z dnia 28 marca 2013 roku, sygn. akt KOC/5536/Go/12 została stwierdzona nieważność wskazanego orzeczenia z uwagi na to, iż

kontrolowana decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa, a to wbrew przesłankom wskazanym w art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1945 roku (decyzja SKO z dnia 28 marca 2013 roku – k. 68-70).

Wnioskiem z dnia 31 maja 2013 roku powodowie wystąpili do Prezydenta (...) W. z wnioskiem o rozpatrzenie wniosku N. R. o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na nieruchomości. Decyzją z dnia 30 października 2013 roku, sygn. akt 375/ (...) Prezydent (...) W. odmówił następcom prawnym N. R. ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego. W uzasadnieniu organ wskazał, że decyzja uwzględniająca wniosek byłaby niewykonalna, bowiem na gruncie posadowiony jest budynek mieszkalny, którego obrys wykracza poza granice przedmiotowej działki. Z uwagi zaś na uregulowania przepisów ustawy – Prawo budowlane brak jest możliwości dokonania jego podziału. Organ uznał tym samym, iż pomimo spełnienia przesłanek z art. 7 dekretu brak jest możliwości uwzględnienia wniosku o przyznanie prawa użytkowania wieczystego (decyzja Prezydenta (...)W. z dnia 30 października 2013 roku – k. 71-74).

W dniu 7 lutego 2014 roku powodowie wystąpili do Skarbu Państwa – Wojewody (...) o dobrowolną wypłatę odszkodowania na ich rzecz. Pismem z dnia 11 marca 2014 roku Wojewoda (...) odmówił spełnienia świadczenia (pismo powodów – k. 60-62, odpowiedź wojewody – k. 63).

Przedmiotowa nieruchomość oznaczona jest w ewidencji gruntów jako część działki nr (...) o powierzchni 603 m² oraz części działki nr (...) z obrębu 3-05-13 o powierzchni 13 m² i stanowi własność miasta stołecznego W.. Na działce (...) znajduje się 12-kondygnacyjny budynek mieszkalny, będący we władaniu spółdzielni budowlano-mieszkaniowej (...). Nieruchomość nie jest objęta planem zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z aktualnym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego przeznaczona jest pod zabudowę mieszkalną wielorodzinną (odpis z księgi wieczystej nr (...) – k. 75-77v, odpis z księgi wieczystej nr (...) – k. 78-80v, wypis z rejestru gruntów i budynków z dnia 15 kwietnia 2014 roku – k. 81-83).

W niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu wyceny nieruchomości. Na podstawie dokonanych operatów szacunkowych ustalono wartość rynkową prawa użytkowania wieczystego i prawa własności budynku posadowionego na przedmiotowej nieruchomości według cen aktualnych, a według stanu na dzień wydania decyzji dekretowej, tj. na dzień 14 kwietnia 1971 roku, z uwzględnieniem założeń planistycznych obowiązujących w 1971 roku i bez uwzględnienia podatku VAT na kwotę 1 065 515 zł (opinia oraz opinie uzupełniające biegłej z zakresu wyceny nieruchomości – k.154-226, 277-279, 354-426, wyciąg z opinii – k. 355, ustne wyjaśnienia biegłej – k. 337-338, nagranie: 00:01:41-00:40:39).

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów, w szczególności kopii orzeczeń organów administracji, odpisów ksiąg wieczystych, wypisów z rejestru nieruchomości, map, rzutów nieruchomości, protokołu inwentaryzacyjnego, kopii zaświadczeń, kopii aktów poświadczenia dziedziczenia oraz kopii odpisu postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia o stwierdzeniu nabycia spadku oraz opinii biegłej z zakresu wyceny nieruchomości.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty złożone do akt sprawy, jako że zawarte w nich informacje tworzyły spójny obraz stanu faktycznego, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

W odniesieniu do opinii biegłej Sąd uznał opinię w całości za sporządzoną w sposób rzetelny i wyczerpujący. Odpowiadała ona w pełni na pytania Sądu z zakresu wiadomości specjalnych, tj. wyceny nieruchomości przy uwzględnieniu czynników wskazanych przez Sąd w tezie dowodowej. Sąd dopuścił ostatecznie dowód z opinii biegłej w postaci operatu szacunkowego, przyjmującego za podstawę zarówno stan fizyczny nieruchomości w dacie wydania decyzji dekretowej, jak również uwzględniającego ówczesne założenia planistyczne, rzutujące na przeznaczenie nieruchomości w dacie wydania spornego orzeczenia, a przez to znajdujący swe odniesienie w wartości przedmiotowej nieruchomości. Sąd oddalił wniosek strony powodowej o dopuszczenie kolejnej opinii uzupełniającej, jako zbędny z punktu widzenia ustalenia stanu faktycznego oraz rozmiarów szkody, a przez to zmierzający do niezasadnego przedłużenia postępowania sądowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Roszczenie strony powodowej zostało oparte o treść art. 160 k.p.a. w zw. z art. 5 ustawy z dnia 19 lipca 2004 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw. (Dz.U. nr 162, poz. 1692). Z uwagi na to, iż wadliwa decyzja administracyjna została wydana przed wejściem w życie ww. ustawy uchylającej art. 160 k.p.a., a decyzja nadzorcza zapadła już po nadejściu tej daty, w sprawie ma zastosowanie art. 160 k.p.a., z wyłączeniem przepisów uzależniających dochodzenie odszkodowania na drodze sądowej od uprzedniego wyczerpania trybu administracyjnego.

Przepis art. 160 k.p.a. w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 sierpnia 2004 roku stanowił w § 1, że stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, służy roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę, chyba że ponosi ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie. Z kolei § 2 tego przepisu stanowił, że do odszkodowania stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego z wyłączeniem art. 418 tego Kodeksu. Wedle § 3 art. 160 k.p.a. odszkodowanie przysługuje od organu, który wydał decyzję z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a., chyba że winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie ponosi inna strona postępowania dotyczącego tej decyzji; w tym ostatnim przypadku roszczenie o odszkodowanie służy w stosunku do strony winnej powstania tych okoliczności. Zgodnie natomiast z § 6 art. 160 k.p.a. roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem trzech lat od dnia, w którym stała się ostateczna decyzja stwierdzająca nieważność decyzji wydanej z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a. albo decyzja, w której organ stwierdził, w myśl art. 158 § 2 k.p.a., że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a.

Przepis art. 160 k.p.a. nie zawiera żadnej regulacji dotyczącej przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę wyrządzoną wadliwą decyzją administracyjną, odsyłając w tym zakresie do przepisów kodeksu cywilnego. Z uwagi na publicznoprawny charakter decyzji administracyjnych i organów je wydających, istotne znaczenie dla określenia przesłanek tej odpowiedzialności ma przepis art. 417 k.c. Ponadto w zakresie określenia rozmiaru szkody i związku przyczynowego między wydaniem wadliwej decyzji administracyjnej, a szkodą zastosowanie znajdują także przepisy art. 361 – 363 k.c. Powyższe determinuje również zakres faktów, które obowiązana jest udowodnić strona domagająca się odszkodowania z tego tytułu.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W niniejszej sprawie strona powodowa udowodnić musiała istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wydaniem wadliwej decyzji administracyjnej a powstaniem szkody w majątku powodów.

W ocenie Sądu istnienie związku przyczynowego zostało przez stronę powodową udowodnione.

Ze złożonych dokumentów wynika, iż powodowie są spadkobiercami N. R., która do dnia wejścia w życie dekretu z 26 października 1945 roku była właścicielką nieruchomości (...) położonej przy ulicy (...).

Na mocy dekretu z 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy własność przedmiotowej nieruchomości przeszła na własność gminy (...) W. (art. 1 dekretu). Zgodnie natomiast z art. 7 ust. 1 dekretu dotychczasowi właściciele gruntu, prawni następcy właściciela będący w posiadaniu gruntu lub osoby prawa jego reprezentujące, mogli w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

Właścicielka nieruchomości dochowała terminu i zgłosiła wniosek o przyznanie własności czasowej, jednakże wniosek ten został oddalony. Ostateczną decyzją Prezydium Rady Narodowej(...)W. z 1971 roku odmówiono poprzedniczce prawnej powodów prawa użytkowania wieczystego, które to prawo zastąpiło w obrocie prawnym prawo własności

czasowej. Jednocześnie z odmową spotkały się wszelkie działania poprzedniczki prawnej powodów o uzyskanie odszkodowania lub też nieruchomości zastępczej.

Orzeczeniem nadzorczym Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z dnia 28 marca 2013 roku uznano, iż decyzja z 1971 roku była dotknięta sankcją nieważności z uwagi na to, iż została wydana z rażącym naruszeniem prawa.

Stwierdzić należy, iż fakt, że decyzja administracyjna została wydana z rażącym naruszeniem prawa, przesądza o bezprawności i winie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonych mu czynności (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 maja 1985 r., II CR 121/85, OSNC 1986, nr 4, poz. 53). Na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, a zatem powstania szkody (i jej rozmiarów) oraz istnienia normalnego związku przyczynowego pomiędzy ową szkodą, a zdarzeniem, które ją wywołało.

Rozstrzygnięcie o istnieniu adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy tak rozumianą szkodą a zdarzeniem ją powodującym (tj. orzeczeniem z 1971 roku) musi być poprzedzone oceną, czy szkoda nastąpiłaby także wtedy, gdyby zapadła decyzja zgodna z prawem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2004 r., sygn. akt II CK 433/02).

Na podstawie okoliczności sprawy należy na powyższe pytanie udzielić odpowiedzi przeczącej. Stosownie do treści art. 7 ust. 2 oraz ust. 4 dekretu zgodne z prawem rozstrzygnięcie doprowadziłoby wyłącznie do ustanowienia prawa własności czasowej na gruncie będącym dotychczas przedmiotem własności bądź też prawo wieczystej dzierżawy lub własności czasowej innej nieruchomości na tych samych zasadach. Wydanie decyzji zgodnej z prawem nie doprowadziłoby do powstania uszczerbku majątkowego, co uzasadnia istnienie adekwatnego związku przyczynowego w niniejszej sprawie.

Nie sposób także podzielić stanowiska przedstawionego przez stronę pozwaną o nieuchronności wywłaszczenia w związku z wprowadzeniem do obrotu prawnego przez ustawodawcę ustawy dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego brak jest jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, iż wywłaszczenie nastąpiłoby niezależnie od wydania decyzji dekretovej obarczonej sankcją nieważności. Abstrahując od powyższego wskazać należy, iż zgodnie z przytoczonym stanowiskiem Sądu Najwyższego już samo wydanie decyzji dotkniętej sankcją nieważności jest zdarzeniem powodującym szkodę i z punktu widzenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa dalsze losy przedmiotowej nieruchomości są nieistotne.

Wysokość odszkodowania oparta została na obliczonej przez biegłą z zakresu (...) wartości rynkowej prawa użytkowania wieczystego wraz z prawem własności budynku według cen dzisiejszych, a według stanu na dzień 14 kwietnia 1971 roku z uwzględnieniem ówczesnych założeń planistycznych. Zgodnie z zasadą pełnej kompensacji szkody wyrażonej przez ustawodawcę w art. 361 § 2 k.c., naprawieniu powinna podlegać szkoda, której rozmiar winien być określony według stanu z chwili wyrządzenia szkody. W przypadku stanu nieruchomości pomocna w ustaleniu rozmiaru szkody jest definicja legalna stanu nieruchomości zawarta w art. 4 pkt 17 ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 roku, zgodnie z którą przez stan nieruchomości należy rozumieć stan zagospodarowania, stan prawny, stan techniczno-użytkowy, stopień wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej, a także stan otoczenia nieruchomości, w tym wielkość, charakter i stopień zurbanizowania miejscowości, w której nieruchomość jest położona. W świetle powyższego zasadne było ustalenie wartości utraconych praw wedle stanu faktycznego i stanu prawnego nieruchomości z dnia wydania decyzji wywołującej szkodę. Nadto do rozmiaru poniesionej szkody winny być uwzględnione zarówno wartość prawa użytkowania wieczystego gruntu, które poprzedniczka prawna powodów winna zgodnie z przepisami prawa uzyskać oraz wartość prawa własności budynku, które zostało utracone wskutek wydania decyzji rażąco naruszającej prawo.

Biegła oceniła wartość obu praw na kwotę 1 065 515 zł. Sąd przyjął tę kwotę za wartość poniesionej szkody i ustalił odszkodowanie zgodnie z powyższymi ustaleniami. Przy obliczaniu kwot należnych każdemu z powodów Sąd wziął pod uwagę rozmiary udziałów powodów w spadku po zmarłej N. R., względnie jej następcach prawnych. K. K. oraz D. R. odziedziczyli spadek w 1/3 części, natomiast M. W., P. W. oraz S. W. nabyli spadek w 1/9 części. Kwoty przyznane każdemu z powodów odpowiadają stosunkowi posiadanego udziału w spadku, tj. odpowiednio 1/3 x 1 065 515 zł =

355 171,66 zł oraz $1/9 \times 1\ 065\ 515\ \text{zł} = 118\ 390,55\ \text{zł}$ – w każdym przypadku z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2016 roku – następnego dnia po ogłoszeniu wyroku – do dnia zapłaty.

Odsetki ustawowe z uwagi na odszkodowawczy charakter roszczenia zostały zasądzone od dnia następnego po dniu wydania wyroku, bowiem dopiero w momencie wydania wyroku skonkretyzowało się roszczenie powodów w obecnej postaci i dopiero po ogłoszeniu wyroku Skarb Państwa mógł popaść w zwłokę z zapłatą odszkodowania. Skoro bowiem zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania została w przedmiotowej sprawie ustalona według cen z daty wyrokowania, to odszkodowanie w takiej wysokości staje się wymagalne dopiero z datą wyroku, a zasądzenie odsetek od daty wcześniejszej skutkowałoby naruszeniem art. 481 § 1 k.c. i art. 321 § 1 k.p.c. stanowiąc orzeczenie ponad żądanie, a ponadto prowadziłoby do kompensaty uszczerbku pokrytego już przez kwotę odszkodowania ustalonego zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 363 § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 15 lipca 2011 roku, I ACa 233/11, wyrok Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2009 roku, I CSK 524/08).

Z uwagi na to, iż wartość utraconego prawa była niższa niż wartość dochodzonego odszkodowania, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Mając na względzie ogół przytoczonych okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., uznając, iż powodowie wygrali spór w 74%. Stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. szczegółowe wyliczenie kosztów postępowania Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu.

SSO Jacek Bajak